Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul

Fiilor, fiilor, Eu sunt Cel ce sunt. Îmi scriu pe pământ cuvântul prin voi, așa cum lucram sus pe muntele sfânt când grăiam peste Moise, alesul Meu din vremea aceea, ca să rămână scris ceea ce Eu grăiesc cu omul și pentru om, iar voi, micuți și tot mai micuți cu puterea de a sta înaintea Mea ca să puneți în cartea sa graiul gurii Mele, voi, fiilor, sunteți tot mai apăsați de dureri, tot mai fără mângâieri sub crucea venirii Mele cuvânt pe pământ acum, așa cum este scris în Scripturi să lucrez Eu acum, căci toate sunt scrise, și vin toate la timpul lor spre împlinire.

O, fiilor, cum să vă mai înfăș în puteri de sus, când peste voi vin fără veste dureri peste dureri, apăsări și griji tot mai mari de purtat? Sunt multe și grele grijile cele pentru mersul Meu de azi, iar voi ar fi fost să purtați grija Mea pentru vremea grăirii Mele când vin să grăiesc, dar voi trebuie să intrați, și nicidecum să mai ieșiți de sub griji, căci iată, nu e cine să le poarte pe cele atât de multe și tot mai multe câte sunt și vin, că vin pe neașteptate, așa cum știu numai Eu și voi, căci poporul acesta micuț și hrănit de sus este plăpând, și trebuie purtat, fiilor. Eu grăiesc cu voi mult și mereu, și nu ne arătăm grăirea cea dureroasă, că e mic cel ce nu poate duce durerile Domnului, și trebuie purtat cel mic, și nicidecum să i se pună sarcini.

O, fiilor, avem zi de lucru și de sărbătoare de lucru și pomenim cu sărbătoare pe proorocul Ilie, care și el suspina ca și voi când vedea despărțirea de Dumnezeu a lui Israel. Eu însă am avut grijă ca darul de peste el să propășească, să rodească, să fie pildă de urmat, o, și așa s-a ridicat o mulțime de ucenici cu dor sfânt în ei, o mulțime de prooroci hrăniți de sus, și apoi fii de prooroci, fii duhovnicești, de s-a făcut o ceată mare urmașă proorocului Ilie și harului său, căci în Israel crescuse mare necredința și duhul lumii, și era lume Israel, nu mai era popor ascultător, o, și plângeau prin munți proorocii și fii de prooroci și ucenicii acestora, așa cum numai Eu, Domnul, știam în taină și aveam grijă în taină de ei, de cei ce Mă iubeau, și care plângeau cu Mine depărtarea de Domnul a lui Israel, care se făcuse ca și fiii oamenilor lume pe pământ.

Priveam atunci lacrimile proorocului Meu și Mă aplecam sub puterea suspinului lui cel pentru Dumnezeu ca să se întoarcă la Domnul poporul cel rece, o, și era mare durerea în munți, pe cât de mare era și rătăcirea și înlumirea lui Israel, care de atunci și până azi trăiește lumește pe pământ între popoare, și nu mai sunt în el prooroci ca să-l plângă și ca să strige la Mine pentru el, sau la el pentru Mine. Eu însă ridic sabia și o învârt mereu în toate părțile strigând din cer peste pământ și peste popoare, iar sabia Mea este cuvântul care grăiește din Mine de șapte mii de ani peste om, și nu-Mi tace cuvântul nici acum, măi fiilor purtători ai cuvântului lui Dumnezeu. O, și cum să nu-Mi pun puterea în lucru ca să vă ajut să puteți pentru Mine chiar și când se suflă peste voi în fel și chip să se stingă puterea cea pentru Mine în voi, dar Eu sunt Cel ce trebuie să pot, și nu pot să vă iert, nu pot să vă las să vă trageți sufletul prin dureri, o, nu pot, fiilor, că iată, pe pământ e tot mai mare nevoie de Dumnezeu, că e mare necredința și nepăsarea omului pentru om, pentru tot, iar duhul lui satana a prins și tot prinde lipici peste simțirea omului și-și pierde omul gândirea și face ca satana ca pe vremea proorocului Ilie, iar mânia care tot vine peste pământ peste tot, lucrată ea de faptele rele ale omului ca plată, o, nu mai poate nici mânia să mai tragă ea mulțimi sub dragostea de Dumnezeu, și pier grămadă oamenii de pe pământ și pier neîmpăcați cu Dumnezeu, și iată durere și tot durere, și n-am cu cine s-o mai port ca în cer, fiilor, ca între Mine și fiii de

Dumnezeu, fii după Duhul Meu, care să sufere cu Mine și cu durerea Mea cea grea din zilele acestea, zilele Mele cu voi, cuvântul lui Dumnezeu în lung și în lat peste pământ și peste om acum.

O, măi popor al cuvântului Meu, mereu, mereu te-am strigat și te-am rugat și ți-am grăit și te-am tot învățat să ieși din lume și să stai cu Mine ca să fii al Meu, ca să am de partea Mea un popor pus deoparte, care să nu moară ca lumea sau în lume. O, tu știi bine, știi ce am pățit Eu, Domnul, când am venit în lume și am trecut prin ea, că lumea M-a dat la moarte și M-a disprețuit cu totul, și lumea Îl omoară pe Dumnezeu din om, măi poporul Meu, căci omul este tot o carne și este slab cu duhul în fața cărnii și nu poate spune că este cu Domnul omul. Eu sunt Cel ce sunt, iar omul nu poate spune și el așa cum spun Eu cine sunt. Numai Eu am spus așa, căci am putut spune după adevăr cine sunt, și mare Mi-e dorul să poată spune și omul, să aibă și el așa mare nume, căci Eu sunt Cel ce sunt, și nu e bine să fie Domnul singur, ci e bine cu omul să fie, să poată și omul cu Dumnezeu, căci dorul acesta Mă arde de două mii de ani, iar cel ce se apleacă poate, fiilor, poate să lucreze cu Mine și ca Mine și pentru Mine cu putere ca și proorocul Ilie, care suferea de mila Mea mereu, mereu pe pământ.

O, aceasta este toată puterea cea bună în om: să-i fie omului milă de Dumnezeu, și nu de sine, iar Mie Îmi este milă de voi, fiilor din porți, veghetori înaintea Mea când vin, căci puțin și tot mai puțin ajutorați cum stați sub crucea Mea, se potrivește aceasta cu cele spuse în Scripturi despre zilele când puțin ajutor vor primi cei ce lucrează cu Domnul și pentru Domnul pe pământ. O, iată că și cei ce cred venirea Mea rămân cu credința fără de fapte pentru ea și pentru Mine, căci fiecare se gândește la sine mai întâi, și aud pe câte unul ametit de tot că pentru Domnul se dă el spre margini, ca să-I fie bine Domnului, și iată, diavolul știe ce face minții omului neascultător, căci prin neascultare îl prinde satana pe om de partea lui, și apoi îl lucrează el, ca și acum două mii de ani, când de sub greul crucii Mele și al multei Mele lucrări de atunci mulți se trăgeau în lături, iar Eu am rămas cu tot mai puțini, până ce am rămas singur singurel sub cruce și cu crucea, care Mi-a purtat amarul tot, iar suspinul Meu numai spre Tatăl l-am mai putut arăta în vremea Mea de sub cruce și de pe cruce apoi.

Fiilor, fiilor, pierderea minții este pierderea fricii de Dumnezeu, după ce creștinul care Mă alege pierde apoi iubirea, mersul lui cu Domnul prin iubire între el și Mine, și așa se desparte el de Mine fără să aibă teamă să facă aceasta, sau să se gândească el cu ce se va căpăta ca răspuns apoi lui Dumnezeu, Judecătorul faptelor omului.

Fiilor, fiilor, stați sub ocrotirea Mea. Aveți nevoie de Dumnezeu. Eu în lume nu Mă mai duc, și stau aici, în cetatea Mea de cuvânt, unde vin și vă hrănesc pe voi prin cuvânt ca să vă ocrotesc, să lucrez pentru voi, dar faceți aplecare și tot aplecare mereu, că iată, măi poporul Meu, câtă aplecare fac cei dintre voi și Mine, înaintea voastră aplecându-se, prin lacrimi neștiute de voi, ca să nu vă frângă voia, fiilor. O, iubiți aplecarea ca să fiți și voi frumoși, ca să fiți mici, căci cei ce nu se apleacă sunt cei mari, care nu-și simt trufia, din a cărei pricină nu se pot apleca, o, și ce frumos este omul smerit, și care se apleacă, ce frumos, ce ușor, ce cald, fiilor!

Vă amintesc de pilda smereniei femeii care a fost numită de Mine în rândul câinilor, și n-a plecat ea dinaintea Mea atunci din pricina nevredniciei ei, pentru care Eu, Domnul, am numit-o câine, ci, din contra, s-a umilit și a stat umilită și M-a aplecat spre ea, căci M-a uimit cu îndrăzneala credinței ei atât de mare, și a luat ea de la Mine pomenire veșnică prin Evanghelia Mea acum două mii de ani, căci i-am spus ei apoi: *«Femeie, mare este credința ta în mijlocul lui Israel cel necredincios!».*

O, fiule creștin, să nu vii la Domnul din vreo pricină sau din vreo dorință de partea ta. O, nu așa, căci dacă nu-ți vei vedea împlinite țintele tale te duci de la Mine. Nu veni nici

pentru folosul mântuirii tale, căci tot iubire de sine se cheamă și aceasta, iar Eu am cerut omului lepădarea de sine pentru calea lui cu Mine. Vino numai pentru că Domnul este Făcătorul și Dumnezeul tău și a toate. Vino din iubire pentru El, dar numai s-o ai pe ea, căci dacă dai s-o zidești cum știi și cum vrei tu, o, tot nu mergi bine, ci roagă-te Lui să stea în tine tot timpul, și să nu te lase pe tine să stai înăuntrul tău, o, și fie-ți milă de Mine, ca să te scriu în cartea Mea, în cartea vieții Mielului, fiule creștin, căci viața Mea o dau celor ce Mă iubesc cu milă.

Am stat departe de Tatăl cu crucea și cu sarcina ta peste Mine, fiule creștin, și am strigat de sub greul acesta la Tatăl și I-am spus: *«De ce, Tată, M-ai părăsit?»*. L-am rugat înainte de cruce și I-am spus: *«Dacă se poate, Tată, fă să treacă de la Mine acest pahar, dar Mă supun sub voia Ta, și nu voia Mea să se facă».* O, de mila ta am îndurat povara crucii, iar ție trebuie să-ți fie milă de Mine când știi cât M-a durut de tine și cât am așteptat salvarea ta prin moartea Mea pe cruce, batjocorit atâta de urât în rând cu cei tâlhari.

Fiilor, fiilor, nu fiți puturoși cu iubirea, și fiți harnici în iubire și în răbdare cu iubire, căci cei ce nu sunt așa, se grăbesc să judece pe cel ce nu le cade lor pe plac, dar pe care nu se așează să-l îndrepte, de vreme ce nici ei nu primesc când le vine îndreptare din părți.

O, ce mărunt, ce mic este omul. O scaldă omul mereu, nu se apleacă, nu se arată, nu e curat cu inima și cu cuvântul ei, nu poate să-și poarte nici vina lui, dară s-o mai ia și pe-a altuia ca să nu știe el pe nimeni apăsat de vină. Am luat aminte la pilda celui găsit vinovat, care s-a dus în vreme oprită pentru vânat și a prins o vulpe și a pus-o pe după gât atârnată și mergea așa prin pădure bucuros și fălos, dar întâlnindu-se cu paznicii pădurii și ai vietăților din ea a fost întrebat dacă a citit la intrarea în pădure tăblița cu legea pentru oprirea vânatului în vremea aceea. El a spus că a citit, iar când a fost întrebat ce e cu vulpea de pe umerii lui s-a scuturat ca un străin de tot de fapta cu care el a călcat peste legea scrisă și a spus: *„Ce vulpe? Care vulpe? Nu știu de nici o vulpe”*, iar vulpea era în spatele lui când el spunea: *„Nu știu ce e cu ea în spatele meu, nu știu nimic de ea”*, și a dat să se scuture ca de teamă de vulpea din spate de fapta lui, dând vina pe vulpe, care s-ar fi suit pe gâtul lui fără ca el să știe de ea.

O, iată ce mărunt, ce mic e omul și ce lipsit de umilință, de aplecare, de căință, de îndreptare, fiilor! De aceea vă spun iar și iar: luați jugul Meu! Și cum să faceți aceasta? O, învățați să fiți cum sunt Eu. Eu sunt blând și smerit cu inima, fiilor. Dacă veți asculta așa veți afla odihnă sufletelor voastre, căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară, așa am spus, dar cum s-o ducă omul căruia îi este pe dos să fie blând și smerit și i se pare jug aceasta, i se pare greu, este nerăbdător, neliniștit, nesupus, lipsit de inimă curată, căci altfel el nu poate?

Vă îndemn să luați jugul Meu, să fiți blânzi și smeriți, ca nu cumva să cădeți în judecată judecând, trezindu-vă că judecați chiar mersul Meu de azi, lucrarea cuvântului Meu peste pământ și pe purtătorii ei, fiilor. O, feriți-vă de așa greșeli, cu care greșiți Duhului Sfânt al acestei lucrări, că mulți au plecat din trup cu acest păcat al disprețuirii peste cele prețuite Mie și au grăit de rău, și așa au plecat, bieții de ei, și prea puțini au avut prilejul să vină să-și arate căința pentru răul făcut din neștiință asupra acestei minuni, cuvântul Meu și purtătorii lui din zilele acestea, mila Mea de om, fiilor.

Voi, cei ce ați crezut și credeți acestui cuvânt ceresc, o, feriți-vă să fiți lume, fiilor. Veniți cu umilință când veniți. Veniți curățiți de lume și nu fiți lume, că lumea lasă urme pe locul cel curat de lume. Lumeanul când se duce într-un loc păstrat sfânt și curat de cele neplăcute lui Dumnezeu, lasă acela urme din lume și călcătură străină, și de aceea îl învăț pe creștinul pus deoparte de Dumnezeu și îi spun să-și păstreze curate pentru Domnul pe toate ale lui, căci el are nume de la Dumnezeu, nu de la lume, are locul și viețuirea lui cu Domnul, nu cu lumea și cu cele din lume, sau atinse de lume, și numai așa el nu va cădea, și va fi curățit

de cădere și va sta cu Domnul și în Domnul deoparte și slujind cu Domnul, și așa va fi el cu Mine, și Eu cu el, și nu voi pleca de la el.

Am, fiilor, încă făgăduit vouă să vă spun despre rugăciune, despre cărțile de rugăciune și de cântare, despre pământ și despre lucrul pământului, și, iarăși, despre multe altele din Mine pentru voi. Astăzi însă, voiesc să așez în carte lângă Mine pe proorocul Ilie cu ziua lui de serbare între cei din cer și între cei de pe pământ, care-l au pe el în ziua aceasta cu sărbătoarea lui. El este cel ce este, căci n-a trecut, iar cel ce nu trece este, fiilor, și lucrează mult, de mila Mea lucrează cel lângă Mine lucrător. Binecuvântată este acum intrarea lui la voi și în cartea Mea cu voi, o, fiilor.

— Mila mea de Tine, Doamne, ea m-a ridicat deasupra milei Tale de cei păcătoși de pe pământ atunci și acum. Tu ai spus pe muntele sfânt: «Eu sunt Cel ce sunt». *Cuvântul Tău este adevărat, pentru că Tu ești adevăratul Dumnezeu, Care poate spune după adevăr:* „Eu sunt Cel ce sunt”. *Iată, cel ce nu trece poate să spună cuvântul lui. Omul însă trăiește și trece, și nu este bine să-și folosească cuvântul ca unul care este și nu trece, și este bine să fie priveghetor la cuvântul Tău, care a spus*: «Din cuvintele tale vei fi mântuit sau osândit, omule».

Eu, Doamne, am purtat pe pământ în duhul meu mila de Tine, iar dorul de Tine mă ardea ca focul și aveam cuvânt de foc în gura mea, și numai în Tine mi-am trăit viața și n-am mai trecut cu trupul și sunt și acum, și mă port între pământ și cer, între cer și pământ plin de milă de Tine, Doamne. Când văd că nu mai ești dorit și iubit și crezut de om, aș da foc pământului, aș spune cuvânt de foc, rugăciune de foc, dar mila de Tine și de lucrul Tău cel greu mă așează cu milă mare peste lucrarea Ta de azi și peste purtătorii ei și peste țara Ta de venire, și iată, în numele Tău cel sfânt rostesc cuvânt de foc de mila ei și de mila pământului român, rostesc cuvânt pentru liniște și pentru binele de mâine, și spun celor ce stau lipiți de scaunele de cârmuire și îi rog cu duioșie părintească și le spun ca profet al Tău, le spun să se uite la neliniștea, la jalea, la teama, la descumpănirea fiilor români și să nu stea fără de păsare de țara aceasta și de vatra ei toată, și le spun lor:

Amin, amin zic vouă, sunt Ilie proorocul și sunt viu, căci m-am suit viu în văzduh cu car și cu cai de foc, precum scrie în Scripturi, și din văzduh grăiesc vouă. Eu n-am murit cu trupul cum mor toți oamenii. Eu mă port cu carul de foc prin văzduh și grăiesc în Duhul Sfânt și vă îndemn pe voi, cei lipiți de scaunele cârmuirii peste neamul român, și vă rog să vă uitați în jos la popor, că e descumpănirea prea mare peste acest neam. O, nu puteți să duceți voi spre bine această arcă, țara venirii Domnului cuvânt pe pământ în acest timp. Aplecați-vă, dar, și faceți pasul în lături, că vede Domnul jalea și zbuciumul de peste țară și vede primejdia spre care se îndreaptă țara prin cârmuirea lucrată de voi. O, nu aveți inima curată, și e vorba de soarta unui popor întreg și îndurerat mult din pricina lipsei voastre de milă de el și de veghe peste el. Voi sunteți dintre cei ce nu fac voia Domnului pe pământ, iar cei ce nu fac voia Domnului nu pot cârmui un popor.

O, faceți-vă bine vouă și neamului român și faceți pasul în lături și cereți lui Dumnezeu să găsească El cu cale cum să facă mersul înainte al acestui pământ și neam. Nu vă amintește Domnul greșalele voastre, ci voiește să vă ierte de tot răul așezat de voi peste voi și peste țară, dar vă așteaptă să vă opriți să faceți răul mai mare decât este asupra neamului român, că iată, se face tot mai mic acest neam și pleacă de teama pentru viața lui, și pleacă pribeag românul, și doare la Domnul pribegia lui.

Ridică Domnul sabia Sa. Ea este cuvântul Său peste pământ. Cu cuvântul înnoiește Domnul totul și cârmuiește cu milă și cu dor. O, fiți înțelepți de acum. E prea mult și prea mare răul care apasă greu pe creștetul și pe sufletul acestui neam, iar pe pământ este numai desfrânare, și nu mai este loc curat și e numai Sodomă și Gomoră peste tot, și e bine să se oprească omul de la tot păcatul, ca să se risipească pedeapsa cea pentru păcat.

Mă port cu sfinții deasupra voastră și vă aduc de știre cuvânt proorocesc să vă veniți în fire și să dați loc milei Domnului pentru acest neam, atât de amenințat dinăuntru și din afară, iar Domnul veghează cu grijă și cu milă, dar dați-I dreptul să aibă grijă, căci voi sunteți neputincioși chiar și pentru voi. Cuvântul Domnului este și al sfinților Săi și-I stăm în ajutor fără de timp pentru cei ce încă sunt apăsați de timp.

Iar Tu, Doamne, ajută neamului român, la care Tu ai venit acum cuvânt peste pământ și peste popoare și peste regi, căci Tu ești Dumnezeul Cel neiubit, dar Care iubește și miluiește și aduce înviere cu învierea Sa. Amin.

— Amin, amin zic vouă, sfinților prooroci ai cerului Meu de sfinți: Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce stau de veghe cu milă.

Și iarăși, amin, amin zic vouă, tuturor celor ce vă deslipiți cu greu de locurile de cârmuire peste neamul român. Am luat aminte la primejdia de peste țară și la jalea neamului român. O, fiți ascultători și aplecați-vă, fiilor. Mersul țării e tot mai anevoios, tot mai greu, iar teama poporului se tot întețește. O, pace vouă, căci nu mai aveți pace, și sunteți și voi apăsați de greșelile voastre, dar, fiilor, nu trebuie să cadă țara, ci trebuie să-și urmeze calea, destinul ei cel de la Mine hărăzit pentru ea. Eu sunt Dumnezeul creștinilor Mei, iar țara română e țară cu nume creștin, și creștinii Îl urmează pe Domnul și voia Domnului.

Vin să așez pace, că nu este pace în țară. O, faceți pasul în lături cât mai este timp prielnic, că repar Eu, Domnul, tot ce s-a stricat, tot ce merge spre rău pentru țară și pentru popor. Cuvântul Meu este cel ce leagă rana când ea este și plânge.

Vă voi ierta greșelile voastre pentru ascultarea pe care o faceți când Eu, Domnul, vă cer aceasta. Vă dau minte și vedere din cer ca să vedeți răul spre care dă să se încline țara din pricina furtunii din ea.

O, e furtună în țară și e furtună între voi, fii ai aceluiași neam, frați cu nume de români. Eu, Domnul, rostesc și spun furtunii să se liniștească, iar ea se va liniști, și ferice vouă de vă veți apleca aplecării Mele spre voi cu iubire și cu milă pentru acest neam și pentru voi. Așadar, nu puteți să cârmuiți cu bine și cu folos pentru țară, și de aceea poporul se clatină cu teamă, iar voi veți înțelege aceasta, și Eu voi privi și voi căuta cu milă pentru cârmuirea pe mai departe peste neamul român. Eu sunt Cel cu veghea peste popoare și peste căpetenii, chiar dacă au, chiar dacă nu au credință. Eu însă am grijă, căci sunt Dumnezeu, și am ales neamul român și vatra lui și vin și-Mi fac carte cu cuvântul și cârmuiesc prin furtuni popoarele, așa cum este scris în Scripturi să lucreze Dumnezeu în orice vreme.

Eu, Domnul, voi împlini cuvântul Meu de peste voi, chiar dacă voi nu credeți că Eu grăiesc vouă acum. Eu sunt Cel ce sunt, iar lucrarea Mea este cuvântul și împlinirea lui. Amin.

Voi, fiilor primitori de Dumnezeu și de cuvântul Său, puneți acum pe cale cuvântul acesta ca să meargă în case la cei ce stau mari peste țară, iar Eu voi veghea cu grijă și cu milă și voi fi împlinitor. Fiți credincioși, rugați-vă, vegheați cu Mine și împărțiți nădejde prin cuvântul Meu peste țară, căci v-am așezat împărțitori, și am de veghe cetele de sfinți și de îngeri peste voi, peste cetatea Mea de cuvânt și peste acest oraș cu nume de foc curățitor și peste țară.

O, pace vouă! Vin cu pacea Mea peste voi mereu, mereu, fiilor. Amin, amin, amin.

20-07/02-08-2018